

PHẦN 4

Một tuần sau, Quế Minh phải thuyết phục mãi mới làm cho Hoàng Huy xiêu lòng. Nhưng gần đến nơi anh như muốn đổi ý:

- Hay mình về đi Quế Minh!

Quay lại nhìn anh Quế Minh ngạc nhiên:

- Sao lại về được chứ.

- Anh em mình bị quê nếu cô ấy lạnh lùng quay lưng một trăm tám mươi độ thì sao hả?

Quế Minh động viên:

- Em nghĩ chị ấy không đến nỗi tuyệt tình như vậy đâu.

- Em thì cái gì cũng chắc cả.

- Đừng nản chí mà anh Ba.

Nói rồi Quế Minh xăm xăm đi trước. Nhưng bị Hoàng Huy kéo kịp lại:

- Nhà này!

Quế Minh cản nhằn:

- Vậy mà anh không nói, cửa khóa rồi anh ạ!

Hoàng Huy như chỉ còn có vậy, anh lại giục:

- Cô ấy không có nhà đâu, mình về thôi em.

Đâu còn cách gì để mà cãi nữa, Quế Minh đành theo chân Hoàng Huy ra lấy xe. Quế Minh đưa ra ý kiến:

- Hồi chiều ăn cơm không no, bây giờ em thấy đói, anh em mình đi ăn cái gì nghe anh?

Thở dài, Hoàng Huy đành gật đầu.

- Đi thì đi!

Hoàng Huy cho xe tấp vào quán phở mà thường ngày anh và Thu Cúc thường ghé đây ăn.

Ngạc nhiên, Quế Minh hỏi:

- Ăn ở đây có ngon không anh?

- Vào đi rồi sẽ biết!

Hoàng Huy gọi hai tô phở. Đang ăn hơi ngược lên Quế Minh giật mình khi thấy Thu Cúc đang nhìn mình với ánh mắt hằn học:

- Chết cha rồi anh Ba?

Hoàng Huy nhăn nhó mặt mày:

- Em định giờ trò gì nữa đây? Ăn nhanh đi rồi về!

Quế Minh mau miệng:

- Em ăn không vô nữa rồi.

- Em sao vậy?

- Không phải tại em.

- Chứ gì nữa! Hay là phở ở đây em ăn không được, sao em cầu kỳ đến vậy hả?

Hất mặt về phía góc trái Quế Minh nói nhỏ:

- Nguyên nhân là ở chỗ đó.

- Là cái...

Nhận ra Thu Cúc ngồi bên cạnh một chàng trai, hai người có vẻ cảm tình lắm. Thu Cúc cố tình nói thật to để Hoàng Huy có thể nghe thấy được:

- Anh ăn có ngon miệng không?

Tiếng anh chàng đáp lại cũng rất tình tứ.

- Em chọn nơi ăn là nhất rồi.

Họ đứng lên, Quế Minh cũng định đứng lên gặp Thu Cúc nói cho ra lẽ. Nhưng Hoàng Huy hiểu ý cô nên đã nắm tay cô kéo lại:

- Em đừng có hồ đồ như vậy, em nên nhớ hôm nay anh tìm cô ta là do em thôi.

Quế Minh ngồi lại xuống ghế cô không ngờ Thu Cúc lại có thể mau thay đổi đến như vậy, nên cô khuyên Hoàng Huy:

- Người chồng quên như vậy thì anh cũng đừng buồn làm gì?
- Do em đẩy thôi!
- Em xin lỗi, hết lần này đến lần khác em làm tổn thương anh.

Lắc đầu Hoàng Huy giục:

- Ăn đi rồi còn về!

Nhìn anh ăn một cách ngon lành, Quế Minh thốt lên:

- Anh còn tâm trí để ăn được hay sao?
- Có gì chứ? Hạng người đó mình có tiếc hay không?
- Anh nói cũng phải.

Suốt dọc đường chẳng ai nói câu nào. Về nhà Hoàng Huy về phòng mình ngay. Quế Minh hiểu nên không dám quấy rầy anh nữa.

Đang ngồi xem ti vi thì điện thoại bỗng reo, Quế Minh tắt ti vi rồi nghe điện thoại:

- Alô! Quế Minh nghe đây!
- Tôi cần gặp anh Hoàng Huy.
- Chị Thu Cúc phải không, chị chờ máy nghe.

Rồi cô lật đật chạy tìm Hoàng Huy:

- Anh Ba ơi! Chị Cúc gọi tìm anh nè.

Hoàng Huy nói vọng ra:

- Tìm anh làm gì? Hãy nói là anh không có ở nhà.
- Kỳ lắm anh, biết đâu chị ấy đã thông suốt rồi.
- Em đừng mộng tưởng nữa có được không?

Quế Minh dậm chân:

- Nhưng chị ấy đang chờ máy anh đó.

Hoàng Huy nói dứt khoát:

- Hãy trả lời máy giúp anh đi!

Quế Minh cần nhắc:

- Anh thật là khó hiểu.

Quế Minh quay ra, cô trả lời:

- Chị Cúc ơi, anh Ba ra ngoài từ chiều tới giờ em không hay.

- Vậy à?

Xin chị đừng hiểu lầm. Giữa em và anh Ba là tình anh em thôi mà.

- Hừm!

- Chị hãy tin em, lúc chiều chính em rủ anh Ba đến nhà tìm chị để nói rõ, nhưng chị không có ở nhà.

Thu Cúc gắt lên:

- Thôi đủ rồi!

- Em nói thật. Anh Ba là người tốt, chị đánh mất đi rồi chị sẽ hối hận đó.

Thu Cúc nói một cách lạnh lùng:

- Cám ơn cô, nhưng giữa tôi và Hoàng Huy không còn gì để nói nữa.

- Chị sẽ hối hận đấy! Anh ấy chỉ yêu mình chị thôi. Bị chị hiểu lầm anh ấy rất là đau khổ.

Cười qua má, Thu Cúc mai mỉa:

- Cô nói giúp anh ấy là tôi rất cám ơn với những gì anh đã ban tặng cho tôi.

- Chị làm em thật áy náy. Vì em mà hai người hiểu lầm nhau.

- Chính mắt tôi thấy, chính tai tôi nghe mà cô.

Cảm thấy như nói với con người này chẳng lợi ích gì nên Quế Minh chỉ trả lời rồi nói:

- Vậy thì tùy chị, sau này đừng nói tiếng hối hận.

Bên kia Thu Cúc đã chủ động cúp máy.

Quế Minh không ngờ cô ta lấy cái cớ ấy để chia tay với Hoàng Huy một cách dễ dàng. Anh là người tốt, nhưng tại sao lại gặp cảnh đau lòng này được chứ?

- Cô ấy có nói gì không em?

Đang suy nghĩ, nghe tiếng Hoàng Huy, Quế Minh giật thót mình:

- Trời, anh làm em hết cả hồn luôn rồi nè.

Hoàng Huy hỏi lại:

- Cô ấy nói gì vậy?

Không trả lời thẳng vào câu hỏi của anh. Quế Minh lại nói:

- Anh còn quan tâm đến cớ ta nữa à?

- À không, anh chỉ hỏi cho biết vậy thôi.

Mím môi ra chiều suy nghĩ, Quế Minh lại nói:

- Chị ta giận anh đó chỉ là cái cớ mà thôi.

- Sao em lại nói vậy?

- Bằng chứng là mới chưa đầy mười ngày đã cặp tay với người khác rồi.

- Vậy rồi sao?

- Chứng tỏ chị ấy không thương anh thật tình đâu.

- Điều này thì anh rõ rồi mà.

Quế Minh nhìn Hoàng Huy cô lại hỏi:

- Dường như anh chẳng buồn gì cả?

Gượng cười, Hoàng Huy xua tay:

- Có buồn thì cũng chẳng níu kéo được gì đâu.

- Anh có nói dối em không đó?

Hoàng Huy phẩy tay, anh vừa bước đi vừa nói:

- Ai dối em làm gì, thôi ngủ đi!

Quế Minh còn ngồi xem ti vi một lúc nữa rồi mới chịu tắt đèn đi ngủ.



Buổi sáng, vừa đến công ty đã gặp ngay Phi Vũ dường như anh đứng chờ sẵn ở đó. Quế Minh đành cười xã giao:

- Đi sớm vậy anh Vũ?

Phi Vũ bước theo cô:

- Buổi tối đi đâu vậy Quế Minh?

Quế Minh hơi giật mình. Nhưng cô vội trấn tĩnh lại ngay:

- À, đi công việc với anh của tôi.

- Vậy à!

- Anh đi đâu mà nhìn thấy em. Đi chơi với bồ à?

Nheo nheo mắt nhìn cô, Phi Vũ đùa đùa giọng:

- Nếu có bồ thì phước cho anh quá rồi còn gì.

Nhìn anh, Quế Minh lắc đầu như không tin:

- Đẹp trai, địa vị giàu có như anh mà bảo là chưa có người yêu thì mấy ai tin?

- Em không tin à Quế Minh?

- Ngàn lần là không tin.

Quế Minh vào phòng mình đã có các cô ngồi ở đấy.

Ngọc Hà lên tiếng châm chọc:

Kim Oanh sao chẳng chịu bắt chước người ta kia.

Xuân đế thêm:

- Nó đang rêu thúi ruột đó, có vật cản đường làm sao mà nó dám tiên chứ.

Ngọc Hà châm chọc:

- Mi chú gặp ta không để yên cho con ấy đâu.

Xuân thở dài:

- Chẳng hiểu sao một con nhỏ lọ lem vậy mà ai cũng quan trọng với nó cả.

- Thì tại người ta có sức hút kỳ diệu đó mà.

Phi Vũ lại đi ra, Kim Oanh sà đến bên anh, cô nũng nịu:

- Lúc này sao anh xa lạ với em vậy Phi Vũ?

Gỡ tay cô ra, Phi Vũ lắc đầu:

- Làm việc đi!

- Nhưng trưa nay anh phải đi ăn cơm với em đó!

- Trưa nay anh bận rồi. Em có thể rủ Xuân và Ngọc Hà cùng ăn là được rồi!

Xuân vội lắc đầu:

- Anh đừng có như vậy nữa được không? Kim Oanh nó thật lòng với anh đó.

Nhìn Kim Oanh, Phi Vũ hơi nhú mày:

- Điều ấy là không thể. Anh chỉ xem Oanh như đứa em của mình mà thôi. Em đừng có ngộ nhận như vậy.

Kim Oanh rưng rưng nước mắt, cô nói như mếu:

- Có phải là vì lọ lem mà anh đành quay lưng với em phải không?

Lắc đầu, Phi Vũ vội nói:

- Anh có nói điều gì để hứa hẹn với em đâu. Đừng ngộ nhận như vậy mà Kim Oanh!

Kim Oanh hậm hực, cô không cam tâm chấp nhận sự thay đổi của Phi Vũ:

- Anh đã hứa gì với mẹ cha em chứ?

- Thì anh vẫn quan tâm và lo lắng cho em rồi còn gì?

Kim Oanh giận dữ hét lên:

- Anh nói dối! Trước đây anh đã từng nói là sẽ yêu em, và chăm sóc em đến suốt đời kia mà!

Thấy cô mất bình tĩnh như vậy, Phi Vũ chỉ còn biết thở dài, anh lắc đầu:

- Thôi, anh không nói gì nữa, em bình tĩnh mà làm việc đi!

Kim Oanh nắm tay anh kéo lại:

- Nhưng em muốn hôm nay anh phải nói cho rõ.

- Em không được bình tĩnh, em nghỉ ngơi đi!

Nói rồi Phi Vũ bỏ ra ngoài, Kim Oanh nghiêng răng mắt hướng về phía Quế Minh:

- Cũng tại con nhỏ đó mà thôi?

Ngọc Hà lên tiếng:

- Mi hãy bình tĩnh lại đi Oanh!

Xuân cũng góp ý:

- Phải, mi hãy bình tĩnh mới giải quyết được vấn đề.

Mọi người im lặng, nhưng những câu đối thoại này giờ Quế Minh đều đã nghe tất cả.

Điều làm cho cô buồn cười là tại sao các cô chẳng chịu hiểu tình yêu gương ép thì sẽ được gì chứ?

May mắn cho cô là điện thoại reo, Quế Minh cầm lên nghe:

- Alô! Quế Minh nghe đây!

Bên kia đầu dây một cô gái vang lên:

- Xin lỗi cho tôi gặp Phi Vũ.

Quế Minh đáp nhanh:

- Phi Vũ vừa lên phòng gặp giám đốc rồi, nếu cần cô cứ gọi bên ấy.

- Được rồi!

Ngọc Hà chép miệng:

- Đối thủ của mi đó Kim Oanh.

Kim Oanh như mất bình tĩnh thật sự:

- Cô ấy tại sao lại trở về đây? Cô ấy đi rồi mà?

Xuân an ủi:

- Mi đừng vậy được không? Mi làm sao có thể đấu lại người ta chứ?

- Nhưng Phi Vũ thật sự là của ta kia mà.

- Nhưng anh ấy chưa hề nói tiếng yêu mi và cũng chưa hứa hẹn điều gì cả.

Kim Oanh phản ứng yếu ớt:

- Vậy còn lời hứa với cha mẹ mình?

- Có lẽ anh ta chỉ hứa là lo cho mi được vui thôi.

Kim Oanh im lặng, cái im lặng thật đáng sợ.



Chẳng cần gõ cửa Mỹ Hằng đi thẳng vào phòng của giám đốc. Ông Thiện Tân tỏ ý không hài lòng:

- Sao vào mà không gõ cửa vậy Hằng?

Mỹ Hằng chu môi chống chế:

- Cha con mà cần gì khách sáo chứ?

- Con không thấy cha đang bàn việc với Phi Vũ đây sao?

Nhượng mày, Mỹ Hằng cãi lại:

- Anh Vũ có xa lạ gì với nhà ta đâu chứ. Phải không anh Phi Vũ?

Phi Vũ lắc đầu, anh không đồng tình với suy nghĩ của cô nên vội nói:

- Có khi giám đốc cũng tiếp khách quan trọng nữa đó!

- Anh...

Ông Thiện Tân gật gù:

- Phi Vũ nói đúng đó, từ nay con có đến khi muốn vào phòng ai cũng điều phải gõ cửa.

Thấy tranh cãi với cha cũng không ích lợi gì nên Mỹ Hằng bước đến ngồi cạnh Phi Vũ:

- Anh làm gì mà trốn biệt em như vậy?

Phi Vũ cười hiền:

- Anh có trốn tránh gì đâu, em bận đi học mà.

- Một chữ cũng không có, thậm chí một cuộc điện thoại anh cũng tiếc với em!

Phi Vũ nói một cách chông chế.

- Anh chỉ sợ em bị phân tâm không học được mà thôi.

Chu môi, Mỹ Hằng thốt lên một câu hờn dỗi:

- Anh có đưa ra hàng trăm lý do, em nhất nhất không tin đâu.

- Tại sao?

- Điều này anh đã rõ rồi mà.. Anh cố tình quên em đi chứ gì?

Thấy con gái có hơi quá đáng, ông Thiện Tân nghiêm giọng:

- Cha và Phi Vũ đang bận, con ra ngoài chờ đi!

Nhưng Mỹ Hằng bướng bỉnh nói cô không nể nang ai:

- Con chỉ ngồi đây thôi. Có quốc gia đại sự gì kia chứ?

Ông Thiện Tân quá bất mãn về đứa con gái này. Ông không ngờ cô luôn gây phiền phức cho mình. Học hành thì chẳng lo, chỉ lo ăn chơi lêu lổng mà thôi. Có lẽ là do trời trả báo mà thôi. Ông thở dài nói với Phi Vũ:

- Chuyện hôm nay dừng lại đến đây đi, buổi chiều ta bàn tiếp.

Biết cha luôn cưng chiều mình, nghe ông nói vậy Mỹ Hằng liền nắm tay anh vùi vãnh:

- Vậy thì anh đưa em đi ăn được rồi đó!

Phi Vũ nhăn nhó:

- Anh bận lắm không đưa em đi được đâu.

Mỹ Hằng phụng phịu:

- Không, em không chịu vậy đâu. Anh phải đưa em đi cơ!

Thấy không thể từ chối cô được nên anh đành phải gật đầu chấp thuận:

- Được rồi, em về đi trưa anh sẽ đến rước em.

Chu môi, Mỹ Hằng lắc đầu:

- Không, em muốn đưa em đi ngay bây giờ.

Phi Vũ ngạc nhiên:

- Đi ngay bây giờ sao?

- Đúng vậy!

- Nhưng anh còn đang làm việc.

Mỹ Hằng nhướn mày, cô nói có vẻ hách dịch:

- Chuyện ấy anh khỏi cần phải lo. Anh đưa con gái giám đốc đi chơi, đó cũng là một nhiệm vụ mà.

- Anh...

Biết con gái mình luôn quấy rầy Phi Vũ, nhưng ông cũng đành bó tay, nên nói:

- Thôi, cậu hãy đưa nó đi đi, xem như cậu đi công tác vậy.

Phi Vũ chẳng hiểu sao giám đốc lại cưng chiều con gái mình một cách thái quá như vậy. Thấy anh im lặng, Mỹ Hằng giục:

- Đi anh, cha cho phép rồi kìa!

Phi Vũ đành miễn cưỡng đứng lên, Mỹ Hằng nắm tay anh lôi đi ra ngoài.

- Đi nhanh lên kéo cha lại đổi ý thì nguy đấy.

- Nhưng mà anh biết phải đưa em đi đâu?

Mỹ Hằng giục:

- Cứ đi sẽ có chỗ cho anh đến thôi mà.

Ông Thiện Tân nhìn theo. Phải chi nó có một nửa của Quế Minh thôi là ông hạnh phúc lắm rồi. Chẳng hiểu cô ta con nhà ai mà giỏi đến như vậy.



Tâm trạng không được vui nên Quế Minh quyết định một mình đi tản bộ. Thành phố về đêm lung linh ánh đèn. Người qua lại tấp nập, vậy mà Quế Minh cảm thấy mình cô đơn lạ.

- Ôi!

Chiếc xe cứ nhằm cô mà đâm thẳng. Hoảng quá cô nhảy vào lề đường.

- Chạy xe kiểu gì kỳ vậy?

- Tôi muốn nuôi cô suốt đời thì sao?

Nhận ra Phi Vũ, Quế Minh tròn mắt nhìn anh, cô trách:

- Làm người ta hết cả hồn.

Phi Vũ cười cười:

- Anh xin lỗi!

- Thôi đi, em không muốn anh đùa kiểu vậy nữa đâu.

Thấy cô có thể giận mình nên Phi Vũ cười làm lành:

- Sao đi dạo có một mình vậy Quế Minh?

Quế Minh quay mặt đi nơi khác, cô trả lời lấp lửng:

- Thì tại thích, có vậy thôi, còn anh thì sao?

Phi Vũ cười cười:

- Còn anh là tại anh thấy mình cô đơn quá nên chạy vòng vòng vậy mà.

- Chà, anh cũng biết nói dối đến vậy à?

- Ai nói dối chứ?

- Chẳng phải anh vừa đi chơi với con gái giám đốc đó sao?

Hiểu ý cô Phi Vũ lắc đầu cười:

- Chuyện bắt đắ dĩ mà thôi!
- Anh nói chuyện buồn cười ghê nhỉ?
- Sao em lại nói vậy?
- Không đúng hả?

Phi Vũ lại đề nghị:

- Minh vào quán nước nghe Quế Minh?

Buông thõ hai tay xuống Quế Minh bảo:

- Anh thấy rồi đó, tôi không có đem tiền đâu.
- Anh có mà, anh sẽ đái em.

Lắc đầu, Quế Minh vờ từ chối:

- Vậy thì không được đâu, em không quen làm như vậy.

Phi Vũ năn nỉ:

- Em đừng vậy mà Quế Minh, vào quán anh sẽ nói chuyện này cho em nghe.

Mỉm cười Quế Minh gật đầu, cô nói:

- Vậy là do anh mời em đó nghe, có thể anh nhờ vả em chuyện gì cũng nên.

Khoát tay, Phi Vũ làm ra vẻ bí mật:

- Vào rồi sẽ biết thôi mà em.

Vậy là Quế Minh ngồi lên trên xe cho Phi Vũ chở đi.

- Nhanh thôi nghe, em còn về nữa đó.
- Được rồi anh chẳng bắt cóc em đâu mà lo.

Tạt vào quán nước, Phi Vũ hỏi cô:

- Em uống gì?
- Anh uống gì em uống đó.
- Cho tôi hai ly cà phê nhé!
- Ừ...

- Sao, em uống không được à?

Lắc đầu Quế Minh chống chế:

- Ồ không, gì em uống cũng được cả.

Trong khi chờ đợi, Phi Vũ lấy từ trong túi ra chiếc hộp xinh xắn:

- Tặng em!

Nhìn chiếc hộp thật xinh Quế Minh tròn mắt:

- Tặng quà cho em ư?

- Có gì đâu mà em phải ngạc nhiên đến như vậy?

Quế Minh thành thật nói:

- Em chưa từng nhận quà của ai bao giờ.

Phi Vũ nhìn cô say đắm.

- Vậy thì em nhận quà của anh đi!

Quế Minh dè dặt:

- Nhưng mà em...

- Đừng từ chối anh mà Quế Minh, đây là thiện chí của anh mà.

Biết không thể từ chối anh được, nhưng mà nhận quà của anh cô cảm thấy kỳ kỳ.

- Vâng! Nhưng mà lần này thôi anh nhé.

- Được rồi, được rồi. Em uống nước đi.

Hơi nghiêng đầu nhìn anh Quế Minh chột hỏi:

- Sao anh lại tốt với em như vậy?

Chẳng biết trả lời sao về cô. Vì anh chưa từng chuẩn bị tinh thần phải trả lời câu hỏi như vậy. Chẳng lẽ nói là thích cô thì suồng sã quá, mà nói thương thì càng không nên. Thấy anh im lặng, Quế Minh lại hỏi:

- Anh đang suy nghĩ gì vậy?

Thoáng chút bối rối, Phi Vũ mỉm cười:

- Ô không có gì? Uống nước đi em.

Hai người ngồi nói chuyện với nhau tới chín giờ tối, Quế Minh đã đòi về. Dù lòng không muốn như Phi Vũ cũng chiều theo ý của cô.



Buổi sáng tại phòng khách Hoàng Huy hỏi Quế Minh:

- Tối qua em đi đâu vậy Quế Minh?

Quế Minh hơi nghiêng đầu lại nhìn, cô nói một cách thật thà:

- Em đi uống cà phê với người bạn.

- Bạn trai chứ gì?

Tửm tửm cười Quế Minh lắc đầu:

- Không đâu, tụi em chỉ là bạn cùng công ty mà thôi.

Hoàng Huy truy đuổi:

- Có thật chỉ là bạn bình thường không?

Hất mặt, Quế Minh tâm sự:

- Nhiều khi em muốn có bạn trai để giới thiệu cho chị Thu Cúc để chị không hiểu lầm chuyện giữa anh em mình.

Phẩy tay, Hoàng Huy ngăn:

- Em cần gì phải làm những chuyện ấy chứ. Mặc kệ cô ta.

Tỏ thái độ bất bình Quế Minh nói:

- Em không thích anh như vậy đâu. Dẫu sao bọn con gái tụi em luôn ích kỷ vậy đó. Cả em cũng thế mà.

Hoàng Huy triết lý:

- Nhưng dù gì thì cũng phải nghĩ trước nghĩ sau chứ! Chẳng lẽ có người yêu rồi không còn thân thiết với người thân nữa hay sao?

Quế Minh âm ừ:

- Điều này thì chị ấy hơi quá đáng thật, nhưng mà cũng có thể tha thứ mà anh.

Hoàng Huy hỏi ngược lại:

- Thân thiết với thằng đàn ông khác như vậy cũng có thể tha thứ được sao?

Quế Minh tủm tủm cười, thì ra là anh ấy đang ghen ư?

- Em cười gì vậy Quế Minh?

- À, em chỉ muốn cười vì nhớ lại chuyện chiều qua mà thôi.

- Chuyện chiều qua có gì mà em phải cười vậy? Có người tỏ tình hả?

Gật đầu, Quế Minh bảo đùa:

- Đúng vậy!

- Trời đất, ai mà xúi quẩy như vậy, nè bà chằn mà ngổ lời.

Biết anh chọc quê mình, Quế Minh phụng phịu hờn dỗi:

- Anh Ba nói xấu em như vậy hay sao? Em nghỉ chơi anh luôn đó.

- Em đừng có trẻ con như vậy mà Quế Minh?

- Ai nói em còn trẻ con chứ, em lớn rồi đây!

Chợt Hoàng Huy hỏi:

- Một tuần lễ nữa là sinh nhật của em phải không?

Nghe anh nhắc Quế Minh giật mình:

- Ôi, em quên mất đi rồi. Nhưng mà sao anh biết như vậy?

- Anh chỉ đoán vậy thôi.

- Anh tài vậy sao?

Nhường mày, Hoàng Huy lắc đầu:

- Chỉ em là xem thường anh mà thôi. Chứ thật ra anh tài ghê lắm đó.

Cười khúc khích, Quế Minh trề môi:

- Mèo khen mèo dài đuôi.

- Em không tin?

- Không tin đâu.

Hoàng Huy phì cười:

- Nói vậy chứ anh cũng đoán đại vậy thôi.

- Ai ngờ lại đúng như vậy.

- Sai cả mười kí lô mét luôn anh ơi!

- Em xạo ghê nha! Thôi em không nói chuyện với anh nữa đâu, đến giờ em đi làm rồi.

Quế Minh ra khỏi nhà là Hoàng Huy cảm thấy căn phòng trở nên lạnh lẽo. Từ lúc có cô bé căn nhà thường xuyên có tiếng cười.



Buổi trưa, tại văn phòng làm việc. Loay hoay mãi mà Quế Minh vẫn chưa thể mở máy được. Nguyên nhân từ đâu thì cô cũng chưa biết được. Toát cả mồ hôi mà cũng không xong, cuối cùng cô cũng phải điện nhờ tới Phi Vũ.

- Alô! Anh Vũ ơi, Quế Minh đây anh.

- Có gì không hả Quế Minh?

- Cái máy của em đang sử dụng bỗng dưng trở chứng rồi, anh qua giúp em nhé.

Tiếng của Quế Minh to quá làm cả ba đều nghe. Họ đưa mắt nhìn nhau. Xuân lại nói:

- Lại có phim để coi đây!

Ngọc Hà lắc đầu:

- Chỉ là chiếc máy vi tính thôi mà.

Xuân gay gắt:

- Ai mà biết nó hư chơi hay hư thật.

Ngọc Hà kêu lên:

- Trời, nói vậy mà cũng nói được sao?

Khoát tay, Xuân bĩu môi:

- Điều này tất cả chúng ta đều thấy rồi mà. Nó chỉ biết éo lá được mà thôi.

Kim Oanh nãy giờ ngồi chống tay lên cằm suy nghĩ, cô làu bàu một mình:

- Coi như mình mất luôn cả Phi Vũ rồi. Đành chịu thôi.

Xuân kê tai vào Kim Oanh:

- Mi không sao chứ Oanh:

- Thì không sao, nhưng có điều ta buồn quá!

- Buồn hay nản hả Oanh?

Kim Oanh lắc đầu:

- Buồn hay nản thì cũng vậy mà thôi. Ta mất Phi Vũ thật rồi. Phi Vũ bỏ quên ta rồi.

Ngọc Hà lắc đầu nhìn Xuân gợi ý:

- Nó đang buồn, chúng ta phải làm sao bây giờ đây? Giúp đỡ nó bằng cách nào?

Xuân mím môi, mắt cô như long lên giận dữ.

- Cũng tại con nhỏ đó mà thôi. Tại nó mới ra cô sự như vậy.

Phi Vũ bước vào, thấy ba cô không làm việc mà chụm đầu vào nói chuyện. Phi Vũ lên tiếng:

- Không có việc gì làm à?

Ngọc Hà nhìn Phi Vũ dăm dăm:

- Chúng tôi đang làm đó chứ. Nhưng Kim Oanh kêu đau nên chúng tôi lo cho nó.

- Cô ấy đỡ chưa?

Xuân chép miệng:

- Xem ra nó càng lúc càng trầm trọng hơn:

Cũng có phần quan tâm tới cô ấy, Phi Vũ nói với hai người:

- Hãy đem cô ấy đến bệnh viện xem sao?

Lắc đầu, Ngọc Hà nói xa nói gần như ngụ ý:

- Đâu cần phải đi viện. Nó bị đau tim là do nguyên nhân khác cơ.

Phi Vũ nghiêm khắc:

- Các cô định đùa với tôi hay sao vậy hả?

Ngọc Hà cao giọng:

- Tôi đâu có dám đùa với anh. Nó vì anh mà bị bệnh đó anh có hiểu không?

Phi Vũ quay phắt lại:

- Hãy nói chuyện cho đàng hoàng một chút. Thôi hãy làm việc đi!

Xuân nói như muốn níu kéo Phi Vũ đến với Kim Oanh:

- Kim Oanh nó vì anh mà đòi sống đòi chết chẳng lẽ anh không có lời nói mà an ủi nó hay sao?

Kim Oanh lắc đầu, cô nói như cam chịu:

- Hãy để anh ấy đi đi! Đừng lôi kéo làm gì, tại mình khờ dại nên chuốc khổ vào thân thôi.

Phi Vũ biết mình không thể đi ngay được, nên quay lại nói với Kim Oanh:

- Sao em khờ vậy Kim Oanh? Chúng ta không có kết quả tốt kia mà.

Cô nuốt hận vào lòng, Kim Oanh đau khổ lắm nhưng vẫn cố nói:

- Anh hãy đi đi! mặc tôi, không cần anh quan tâm đâu.

Phi Vũ tỏ vẻ khó chịu:

- Tại sao em lại làm như vậy? Em làm vậy là tự chuốc khổ vào thân, em có biết không?

- Em biết, nhưng mà việc đã lỡ làng rồi anh Vũ ơi!

- Đừng làm vậy mà Kim Oanh.

Kim Oanh ôm đầu, cô than:

- Nhưng em đã trót yêu anh, em không thể cưỡng lại được, anh có hiểu không?

Phi Vũ cũng cảm động, nhưng anh không thể làm gì hơn ngoài câu động viên:

- Em hãy bình tĩnh lại đi Kim Oanh. Anh đã nói rồi, chúng ta không có kết quả tốt đâu.

Tự nhiên Kim Oanh nói giọng ráo hoảnh:

- Có phải tại Quế Minh xen vào giữa chúng ta phải không anh?

Lắc đầu Phi Vũ chống chế.

- Quế Minh ư? Cố ấy có yêu anh đâu. Chỉ có mình anh là đeo đuổi cô ấy thôi.

Kim Oanh nói như hụt hơi:

- Vậy có nghĩa là nếu không có Quế Minh anh sẽ yêu em phải không?

Nhăn mặt, Phi Vũ lắc đầu:

- Sao em vẫn cố tình không hiểu vậy Kim Oanh? Dù không có Quế Minh thì anh cũng không thể nào yêu em được kia mà. Em hãy tỉnh lại đi Oanh.

- Không, anh nói dối!

- Đó là sự thật! Em hãy bằng lòng với thực tế này đi.

Nói rồi, Phi Vũ bỏ vào phòng của Quế Minh.

- Máy hư sao vậy em?

Không nhìn lên Quế Minh đáp:

- Em phục hồi lại được rồi, cảm ơn anh nhé!

- Em sửa được rồi sao?

- Vâng!

Có lẽ là Quế Minh đã biết chuyện vừa xảy ra nên mới có thái độ ấy với anh:

- Quế Minh...

- Gì cơ?

- Em không sao chứ?

Ngước nhìn anh bằng ánh mắt lung linh, Quế Minh lại lắc đầu:

- Anh muốn mời em đi ăn trưa, em thấy sao?

Lắc đầu từ chối, Quế Minh gợi ý cho anh:

- Em thì không cần đâu, anh hãy đi mời người khác sẽ thích hợp hơn:

Phi Vũ thấy hôm nay mình cần phải nói rõ cho cô biết chuyện giữa anh và Kim Oanh:

- Em đừng có hiểu lầm Kim Oanh và anh thật ra không có gì cả. Trước đây gia đình anh và gia đình Kim Oanh đối diện nhà nhau. Trước lúc mất mẹ của cô ấy có nhờ anh chăm sóc cô ấy giùm thôi.

Quế Minh cười:

- Vậy thì tốt rồi. Tình cảm theo đó mà lớn dần theo năm tháng.

- Anh chỉ xem Kim Oanh như là đứa em gái mà thôi.

- Nhưng cô ta nuôi hy vọng và yêu anh từ lâu.

- Đó chỉ là tình yêu một phía mà thôi.

- Nhưng anh phải có trách nhiệm đúng không?

- Trách nhiệm gì chứ? Anh chỉ có trách nhiệm là lo công ăn việc làm cho cô ấy rồi.

- Nhưng như vậy cũng chưa đủ mà anh.

- Anh thấy như vậy là đầy đủ lắm rồi.

Quế Minh tủm tỉm cười:

- Chưa đủ đâu anh.

- Em đừng đùa ác với anh như vậy mà Quế Minh?

Nghiêm giọng Quế Minh nói:

- Em không đùa với anh đâu. Hãy vì Kim Oanh mà anh hãy hy sinh tiếp, cho có tình có nghĩa.

Nhăn mặt, Phi Vũ đứng lên:

- Em có biết làm vậy chỉ làm cho cả hai thêm đau khổ mà thôi. Em có thấy sự hy sinh của anh là vô nghĩa không?

Rất hiểu tâm trạng của anh, nhưng Quế Minh vẫn cố tình trêu chọc:

- Ai bảo anh đẹp trai, con nhà giàu, học giỏi ăn nói có duyên làm gì?

- Đừng đùa với anh như vậy mà Quế Minh?

Quế Minh lại nói, giọng nửa đùa nửa thật:

- Lại còn đèo bông thêm Mỹ Hằng con gái cưng của giám đốc nữa. Anh thật là có phước.

- Rắc rối cho anh thêm thì có.

Quế Minh lại dờ dằng:

- Sao hả? Bây giờ định nắm vạ với em sao? Hãy đi mà giải quyết chuyện tình của anh đi!

Phi Vũ giọng ỉu xìu nói với cô:

- Em đừng đùa trên sự đau khổ của anh được không Quế Minh?

- Được thôi! Vậy thì anh hãy đi đi, em đang bận mà.

Phi Vũ tàn nhẫn nói:

- Trưa mình đi ăn cơm nghe Quế Minh?

- Được thôi! Nhưng mà mạnh ai nấy đi. Chỉ là căn tin nhà mình thôi.

Đành phải gật đầu, vì anh thấy Quế Minh chịu vậy là ân huệ cho anh lắm rồi.

- Vậy cũng được, anh đi nghe Quế Minh?

Quế Minh ngồi lại một mình, cô cảm thấy lòng lâng lâng một nỗi buồn xa vắng.